

Krzysztof Łączyński

"Majakowski w Polsce międzywojennej (lata trzydzieste)", Witold Parniewski, "Acta Universitatis Lodziensis. Zeszyty Naukowe UŁ", Nauki Humanistyczno-Społeczne Seria 1, z.16 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 21/2 (68), 182

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ PARNIEWSKI Witold: Majakowski w Polsce międzywojennej (lata trzydzieste). "Acta Universitatis Lodziensis. Zeszyty Naukowe UŁ". Nauki Humanistyczno-Społeczne, Seria I, z. 16, s. 63-68.

Popularność i wpływ Majakowskiego były w latach trzydziestych nie mniejsze niż w okresie wcześniejszym mimo pojawiania się głosów krytycznych wobec poety, malejącego zainteresowania jego twórczością i emigracji czołowych jego propagatorów (Wandurski, Jasieński). Szczególnie ożywiona recepcja przypada na lata jednolitego frontu. W głosach o Majakowskim akcentuje się wówczas bardziej kwestie ideowe niż formalne. Po r. 1937 następuje pewien spadek zainteresowania, związany z rosnącym pesymizmem i dystansowaniem się twórców od spraw ZSRR. Na przestrzeni całego okresu pozostaje jednak Majakowski najpopularniejszym w Polsce - obok Błoka i Jesienina - poetą radzieckim. Jego też recepcji towarzyszy najwyższa temperatura dyskusji.

BP/68/63

K.Ł.

/II/ PASZEK Jerzy: "Nadziemska moc wyobraźni". O metaforze Żeromskiego na przykładzie "Popiołów". "Prace Naukowe UŚl." nr 162. Prace Historycznoliterackie V, Katowice 1977 s. 9-27.

Wychodząc od tezy, iż zwykle przeniesienie chwytów poetyckich do prozy nie pociąga jeszcze jej poetyzacji, gdyż ta wymaga odrębnych zabiegów, przedstawia autor "technikę oniryczną" Żeromskiego, śledząc perseweracje z jednej strony poszczególnych typów metafor (konkret-abstrakt, abstrakt-konkret, abstrakt-abstrakt), a z drugiej - dwu przykładowo obranych serii metafor opartych na słowie-temacie "żelazny" i słowie-kluczu prozy Żeromskiego - "serce".

BP/68/64

M.P.